

Sygn. akt I C 1309/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko H. M.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanej H. M. kwotę 2 917 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od powoda P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim) kwotę 1175,19 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt pięć złotych dziewięćnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt I C 1309/15

UZASADNIENIE

Powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej H. M. kwoty 29 201,57 złotych z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 2 września 2009 roku zawartą pomiędzy pozwaną a (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Podał, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Następnie przedmiotowa umowa została wypowiedziana pismem z dnia 13 września 2010 roku z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a pozwaną wezwano ostatecznie do zapłaty wymagalnej kwoty kredytu pismem z dnia 26 października 2011 roku. Strona powodowa podniosła również, że wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwaną wierzytelność wynikająca z w/w umowy została sprzedana powodowi na podstawie umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku. Argumentował, że łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 15 września 2015 roku została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Nr (...) (...) i wynosiła łącznie 29 201,57 złotych,

w tym kapitał 19 468,95 złotych i odsetki w kwocie 9732,62 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki pierwotnego wierzyciela naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconych kwot należności głównej oraz odsetki ustawowe na liczone przez stronę powodową. Według powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanej jest w/w wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Pozwana H. M. domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pierwotnie kwestionowała prawidłowość wyliczeń co do wysokości zadłużenia pozwanej wobec powoda oraz legitymację czynną powoda. Na dalszym etapie postępowania podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód odnosząc się do zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwaną wskazał, że po uzyskaniu przez pierwotnego wierzyciela tytułu wykonawczego toczyło się postępowanie egzekucyjne za sygnaturą (...) prowadzone przez Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowy w dla W. –W. w W. P. B., które ostatecznie zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 roku, stąd doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, a nowy bieg terminu przedawnienia należy liczyć od dnia uprawomocnienia się przedmiotowego postanowienia. Pozew w sprawie został złożony przed upływem 3 lat od tej daty, a więc roszczenie nie jest przedawnione. W ocenie powoda w sposób dostateczny wykazał także, że dysponuje legitymacją procesową czynną.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwana H. M. zawarła w dniu 2 września 2009 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...), na mocy której udzielono jej kredytu w kwocie 21 664,00 złotych na spłatę kredytów i innych udokumentowanych zobowiązań kredytowych pozwanej, nie związanych z działalnością gospodarczą oraz sfinansowanie dowolnych potrzeb konsumpcyjnych. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu do 14 września 2016 roku w równych miesięcznych ratach w wysokości po 481,08 złotych każda, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata miała być ratą wyrównawczą, a jej wysokość miała nie być wyższa niż 625,50 złotych. (dowód: k. -32-34v- umowa kredytu gotówkowego konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...)).

Pozwana nie regulowała należności wynikających z przedmiotowej umowy i pismem z dnia 13 września 2010 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypowiedział pozwanej umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. (nie kwestionowane).

W dniu 4 lipca 2012 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...), w którym stwierdził istnienie wymagalnego zadłużenia dłużniczki H. M. na łączną kwotę 28083,43 złotych, w tym kapitał w kwocie 21773,16 złotych, odsetki umowne w kwocie 1173,97 złotych, odsetki karne w kwocie 5098,52 złotych, opłaty i inne prowizje w kwocie 37,78 wraz z dalszym odsetkami. (dowód: k. 4 akt (...) Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim).

Następnie, wierzyciel (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i postanowieniem z dnia 23 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy w B. w sprawie (...) nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z ograniczeniem odpowiedzialności dłużniczki do kwoty 43 328,00 złotych. (dowód: k.3 –wniosek i k.25- postanowienie -akt (...) Sądu Rejonowego w B.).

Dnia 17 września 2012 roku wierzyciel złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. P. B. wniosek o wszczęcie egzekucji sądowej należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzonemu w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 23 lipca 2012 roku przez Sąd Rejonowy w B. w sprawie (...). (k. 1 akt sprawy (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym W.W. P. B.).

Poza sporem pozostaje także, że w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego pierwotny wierzyciel umową przelewu wierzytelności nr (...) z 31 marca 2014 roku zbył powodowi m.in. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu

gotówkowego Nr Nr (...) w łącznej kwocie 16 214,29671,86 złotych, w tym kapitał 19 802,64 złotych, odsetki umowne w kwocie 1173,97 złotych, odsetki karne w kwocie 8695,25 złotych. (k. 183-185).

Dnia 15 września 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) (...), w którym oświadczył, że w dniu 1 kwietnia 2014 roku nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec dłużnika H. M. wynikającą z zawartej dnia 2 września 2009 roku umowy kredytu Nr (...), zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 29 201,57 złotych, w tym należność główna w wysokości 19 468,95 złotych i odsetki w kwocie 9 732,62 złotych. (k. 9).

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. P. B. na podstawie art. 825§ 1 pkt 1 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) z wniosku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi H. M. wobec wniesienia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 18 lutego 2015 roku. (k. 27-29- postanowienie wraz z dowodami doręczenia w/w postanowienia wierzycielowi i dłużnikowi).

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na wstępie wskazać należy, że wystąpieniu przez nabywcę wierzytelności z żądaniem zasądzenia roszczenia, wynikającego z umowy kredytowej, którą pozwana zawarła z Bankiem nie stoi na przeszkodzie fakt, iż przedmiotowe roszczenie zostało już uprzednio objęte bankowym tytułem egzekucyjnym. Nie budzi też wątpliwości okoliczność skuteczności umowy przelewu wierzytelności, mimo iż w sprawie wystąpiła sytuacja, w której cedujący nadal dysponuje tytułem egzekucyjnym zaopatrzonym w klauzulę wykonalności. Przepisy kodeksu cywilnego nie uzależniają jednak ani ważności, ani skuteczności umowy przelewu wierzytelności od pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego nadanego zbywcy wierzytelności. Sytuacja, w której mogą w obrocie prawnym funkcjonować dwa tytuły wykonawcze dotyczące tej samej wierzytelności nie jest prawidłowa, jednak negatywnym skutkiem takiego stanu rzeczy zapobiega żądanie - na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. - pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, niepubl.).

Należy podkreślić, iż do takiego swoistego zbiegu tytułów dochodzi dlatego, że wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko ten podmiot do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Nikt inny takiej klauzuli nie może uzyskać na swoją rzecz, wobec czego w przypadku nabycia wierzytelności banku przez wierzyciela nie posiadającego takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie, w którym wskazuje się, że niedopuszczalne jest nadanie na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, Lex nr 106565). Dlatego też, w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności niezbędne jest wystąpienie przez niego z pozwem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie.

Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Co oznacza, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przeszedł na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który został wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, który wiązał go z dłużnikiem,

a więc stosunek zobowiązaniowy nie uległ zmianie, natomiast zmieniła się osoba wierzyciela. Cesjonariusz nabywa bowiem wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu (w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia). Z wierzytelnością zatem przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyroku z dnia 11 grudnia 2009 r. (V CSK 184/09, LEX nr 553748) Sąd Najwyższy przyjął, że zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wierzytelność przechodzi na nabywcę ze wszystkimi właściwościami, przywilejami i brakami.

Pozwana H. M. nie kwestionowała faktu zawarcia umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...) z dnia 2 września 2009 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W., przekazania kwoty kredytu, skuteczności czynności poprzedniego wierzyciela polegającej na wypowiedzeniu umowy kredytu. Wskazywała jednak na nieprawidłowości w zakresie wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, a na dalszym etapie postępowania podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do wysokości kwoty objętej żądaniem o zapłatę i dokonać weryfikacji prawidłowości wyliczeń dokonanych przez stronę powodową.

Sąd orzekający nie podzielił wywodów pozwanej kwestionujących wysokość kwoty dochodzonej pozwem.

Istotne znaczenie w sprawie miała opinia biegłej sądowej z zakresu rachunkowości H. K., której zadaniem było określenie wysokości zadłużenia pozwanej z uwzględnieniem kwot spłaconych przez pozwaną, kwot wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie (...), a także ustalenia prawidłowości wyliczonych i skapitalizowanych przez stronę powodową odsetek. Biegła, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazała, że roszczenie powoda w wysokości 29 201,57 złotych zostało ustalone prawidłowo i obejmuje należność główną w kwocie 19 468,95 złotych i odsetki w kwocie 9732,62 złotych. Według biegłej zadłużenie pozwanej na dzień 1 kwietnia 2014 roku wynosiło 29 615,34 złotych, naliczone odsetki to kwota 2923,00 złotych, zaś wpłaty od komornika to kwota 3375,92 złotych. (k. 123-134). Biegła słuchana na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 roku podtrzymała opinię złożoną do akt sprawy i wnioski z niej wypływające. Podkreśliła, że mimo braku pełnej dokumentacji, jej wyliczenia opierały się o zapisy z pierwotnej umowy kredytowej, gdzie określona była wysokość odsetek, okres spłaty i kwota podstawowa kredytu i dawało podstawę do dokonania wyliczeń. (k. 198-198v).

W ocenie Sądu w/w opinia posiada niezaprzeczalny walor dowodowy. Jest jasna, spójna, pełna, brak w niej wewnętrznych sprzeczności, które mogłyby ją zdyskredytować. Biegła posiada odpowiednie kwalifikacje oraz wieloletnie doświadczenie w zakresie objętym treścią opinii. Biegła udzieliła odpowiedzi na wszystkie zadane pytania, jej wnioski są logiczne, a to dodatkowo przemawia za uznaniem opinii za miarodajny dowód w sprawie. W ocenie Sądu zarzuty pozwanej zgłoszone do opinii stanowiły jedynie polemikę z ustaleniami dokonanymi przez biegłą i wnioskami końcowymi przez nią wysnutymi, które niewątpliwie były niekorzystne dla strony powodowej. Zdaniem Sądu pełnomocnik pozwanej nie zdołał przedstawić przekonujących argumentów podważających prawidłowość wniosków końcowych opinii w oparciu o kryteria zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania.

Reasumując, strona powodowa w sposób prawidłowy wyliczyła kwotę objętą żądaniem.

W drugiej kolejności przy ocenie zasadności wytoczonego powództwa należało odnieść się także do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

Po upływie terminu przedawnienia zobowiązanie ulega przekształceniu w zobowiązanie naturalne, które nie korzysta z ochrony prawnej. W przypadku skutecznego zgłoszenia zarzutu przedawnienia pomimo, iż zobowiązanie nadal istnieje wierzyciel zostaje pozbawiony uprawnienia do wymuszenia na dłużniku spełnienia świadczenia.

Termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 3 lata, zgodnie z treścią art. 118 k.c., który w takim wymiarze określa okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak określony termin przedawnienia, podlega ogólnym regułom dotyczącym biegu terminu przedawnienia, w szczególności może on ulegać zawieszeniu i przerwaniu.

Artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, nie publ.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane (uprawnione). W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady przewiduje art. 192 pkt 3 k.p.c., stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza, choćby nie wstąpił do sprawy w charakterze strony.

Za ugruntowany należy uznać pogląd, że art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym, cel bowiem tego postępowania jest inny; ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu, kształtując odmiennie granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 4/09, OSNC 2010, nr 1, poz. 2) oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy.

Niemożliwość kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, w tym bowiem postępowaniu wyłączone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne powstałe po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez

umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne.

Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Należy zatem stwierdzić, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Artykuł 124 k.c. stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo dopóty, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Oznacza to, że przez czas trwania tego postępowania bieg przedawnienia, z korzyścią dla wierzyciela, pozostaje zwieszony. W postępowaniu egzekucyjnym chodzi o wierzyciela wymienionego w tytule wykonawczym.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy uznać należało, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się skuteczny.

Niewątpliwie czynnością przerywającą bieg przedawnienia był wniosek poprzedniego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu złożony w dniu 13 lipca 2012 roku. Postanowienie w tym zakresie zostało wydane w dniu 23 lipca 2012 roku przez Sąd Rejonowy w B. i z tą datą rozpoczął na nowo bieg trzyletniego terminu przedawnienia. Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a powodem miało miejsce 31 marca 2014 roku, a zatem strona powodowa nabyła od poprzedniego wierzyciela wierzytelność nieprzedawnioną.

Nie można się natomiast zgodzić z wywodami powoda, że kolejną czynnością, która skutecznie przerwała bieg terminu przedawnienia był wniosek (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. P. B..

Co do zasady złożenie przez wierzyciela wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerywa bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym podlegającym egzekucji. Kluczowe znaczenie w sprawie ma jednak ustalenie czy umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela może także odnieść skutek w zakresie przerwania biegu przedawnienia. W realiach niniejszej sprawy postępowanie egzekucyjne (...) zostało umorzone bowiem na podstawie art. 825§ 1 pkt 1 k.p.c., a więc na wniosek wierzyciela wnioskującego o jego umorzenie. Jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14 „Umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela-banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności- niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowanego złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji”. Powyższe oznacza, że umorzenie postępowania na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. zniweczyło materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia, a roszczenie dochodzone pozwem jest przedawnione. Wskazać wymaga, że choć wniosek pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwał bieg przedawnienia roszczenia i od tego momentu przedawnienie biegło od nowa, to jednak roszczenie przedawniło się.

Nawet gdyby przyjąć, że wniesienie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji skutecznie przerwało bieg przedawnienia roszczenia, to Sąd orzekający podziela wcześniej prezentowane stanowisko judykatury, że w sytuacji rozbieżności podmiotowej pomiędzy wierzycielem wymienionym w tytule wykonawczym, nie można przyjąć, by przerwa biegu przedawnienia odniosła skutek wobec cesjonariusza niebiorącego udziału w postępowaniu

egzekucyjnym, w czasie którego doszło do przelewu. Nowy wierzyciel – powód nie może więc skorzystać z przerwy biegu przedawnienia poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Nie nastąpiło także w stosunku do niego rozpoczęcie biegu przedawnienia na nowo od chwili zakończenia postępowania egzekucyjnego (z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie (...)), gdyż uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny wierzyciel niż wymieniony w pierwotnym tytule egzekucyjnym. Trudno bowiem przyjąć, by z takiej sytuacji mógł skorzystać nowy wierzyciel, który pozostając bierny w zakresie realizacji nabytego roszczenia bez niekorzystnych dla siebie skutków w postaci upływu terminu przedawnienia. Pierwotny wierzyciel prowadził przez 3 a egzekucję, nie będąc nawet zainteresowanym jej rychłym i skutecznym zakończeniem.

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przerwany wnioskiem poprzedniego wierzyciela bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności tj. w dniu 23 lipca 2012 roku i zakończył przed wniesieniem przez stronę powodową pozwu, które miało miejsce 18 września 2015 roku. Powód zawierając w dniu 31 marca 2014 roku umowę sprzedaży wierzytelności, nabył wierzytelność nieprzedawnioną; do upływu terminu przedawnienia mógł podjąć działania skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia na swoją korzyść występując z pozwem o zapłatę, co jednak nie nastąpiło.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd orzekł art. 513 kc w zw. z art. 118 kc jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity : Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

SSR Małgorzata Hajduczenia